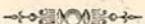

сети ѝ се уморилъ отъ свирене и се отчаялъ. Той грабналъ мръжата и я хвърлилъ въ водата за риба.

Още при първото хвъргане мръжата се напълнила съ риба и той едва мя изтеглилъ на сушата. Разтворилъ мръжата и изсипалъ рибата на земята. Всичките риби — малки и голъми — почнали да скачатъ и да умиратъ на сухия въздухъ.

Рибарътъ, като ги гледалъ да скачатъ така весело, извикалъ: „Ахъ, вие непокорни риби! Когато ви свирихъ толкова хубаво, ни една не се мърдаше отъ мъстото си. А сега безъ свирка сте се разиграли, само да ме ядосвате!“ . . .

Галилей.

Драги Веселине.

Пръди нѣколко дни четохъ една много интересна книжка за живота на единъ велиъ човѣкъ. Въ нея намѣрихъ много поучителни работи, които рѣшихъ да ти съобща. Ти ще видишъ голъмия трудъ и дено-нощното занимане какви плодове даватъ на човѣка. Какъ най сети ѝ неговото име се носи отъ градъ въ градъ, отъ царство на царство и остава вѣчно да живѣе въ сърдцата на хората. Ще четешъ сѫщо какви борби и нещаствия е прѣживѣлъ великиятъ човѣкъ и то отъ кого? — отъ неговитъ близни — отъ хората.